

**ת"פ 8174/08 - מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים, המאשימה נגד היל
ויס, הנאשם**

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174/08 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' ויס

בפני כבוד השופט איתן קורנהאוэр

בעניין: מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
היל ויס
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

רקע

.1. כנגד הנאשם הוגש כתב האישום האוחז שני אישומים.

האישום הראשון, מייחס לנאים עבירות הסתה לאלימות לפי סעיף 144 ד' לחוק העונשין, התשל"ג - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). בהתאם לעובדות אישום זה, על רקע של הפרות סדר בטרם "מצעד הגאות" בירושלים בשנת 2006, התראיין הנאשם ביום 26.10.06 לערוץ 1 של הטלוויזיה הישראלית, ובמהלך הראיון אמר: "כל אמצעי קנא, כמו של פנחס, כשר כדי לטאטא את ההזועה זו מעיר הקודש ירושלים", זאת בהתיחסוamus להמעשה של פנחס בן אלעזר הכהן, אשר ذكر למוות באמצעות רומח איש ישראל ואשה מדינית שזנו, כפי שתואר במקרא.

האישום השני, מייחס לנאים עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וכן העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות אישום זה, במהלך פינוי יהודים מהニアור השוק הסיטונאי בחברון על ידי כוחות צה"ל ביום 7.8.2007, נעמד הנאשם מול מח"ט החטיבה המרחבית אל"מ יהודה פוקס (להלן: "אל"מ

עמוד 1

פוקס"), וצעק לעברו: "אנחנו נעה לשפטון, ואנחנו נשפטו אותו בדיקן כמו במשפטי נירנברג. אנחנו נהרג אותו ואנחנו נתלה אותו על עץ גבוח שכולם יראו. אימך תהיה שכולה, אשתק אלמנה וילדיך יתומים". בנוסף, השווה הנאשם בין פעולות הכוחות שתחת פיקוד אל"מ פוקס לפעולות המשטר הנאצי.

2. ההליכים בתיק זה נשמעו משך תקופה ארוכה יותר, באופן חריג ויוצא דופן, לרבות בשל התנהלות ממושכת של הליכים מקבילים לשם קבלת ראיות שונות לבקשת הגנה. למעשה, בית המשפט שמע את עדוי ה התביעה וכן את עדותם של הנאשם, ולאחר מכן נדחו הדיונים על מנת לאפשר להגנה לקבל את אותן ראיות שנקבעו בהחלטות שניתנו בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון. בית המשפט קבע מועד לשמיעת עדויות הגנה נוספת, אולם הנאשם בחר שלא לנצל מועד זה, מתוך הערכה שבית המשפט יאפשר דחיה נוספת, אשר לא ניתנה.

העדים

3. במסגרת פרשת התביעה, לגבי האישום הראשון, העידו השוטר אלון קסום (להלן: "השוטר קסום") אשר גבה את הוועת הנאשם ותפס קלטת בה כתבת הטלוויזיה, השוטר מאיר ברפי, וכן העיתונאי איתי ורד (להלן: "ורד") אשר העיד על נסיבות הראיין ועריכת אותה כתבה. לגבי האישום השני, העידו אל"מ פוקס, צבי טובול (להלן: "טובול") אשר שירת ביחיד דובר צה"ל בעת האירוע והוא סמן לאל"מ פוקס, והשוטר יואב דהן (להלן: "השוטר דהן").

במסגרת פרשת הגנה העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

האישום הראשון

4. חופש הביטוי הוכר בפסקה, החל משנותיה הראשונות של המדינה, בזכות יסוד המהווה חלק בלתי נפרד ממשטר דמוקרטי (בג"ץ 73/53 **קול העם בע"מ נ' שר הפנים**, (1953)). לצד זאת, נקבעו איסורים פליליים שונים, אשר נועדו להגן על זכויות אחרות, תוך פגיעה בזכות לחופש הביטוי. אחד מאיסוריהם אלה קבוע בסעיף 144 ד' לחוק העונשין, האוסר על הסתה לאלימות. מדובר בעבירה התנהגות שאינה דורשת יסוד מטרה.

נוסח הסעיף עוסק ב"תוכן" הפרטום המסייע וכן ב"נסיבות" בהן פורסם. במסגרת רע"פ 2533/10 מדינת ישראל נ' מיכאל בן חורין (26.12.11) (להלן: "ענין בן חורין"), נקבע כי יש לבחון "את המקרה מכלול, מבלי לקבוע מראש מעין מבחנים ראשיים. וזאת, מיהוות המפרטים והאווראה השוררת הציבור הינם נתונים חשובים כאמור, אך הם אינם עומדים לבדם. יש לשקל גם שיקולים נוספים... יש לשאול, בין היתר - מי אמר, מה נאמר, היכן נאמר, באיזה אופן נאמר, למי נאמר ובאיזה מסגרת נאמר... הרשימה שכולה בתיבה "נסיבות" אינה סגורה, אלא פתוחה במכונן. מתפקידו של בית המשפט להתייחס למקרה לפניו על מכלול מאפייניו כיחידה אחת המורכבת מהת-יחידות שונאות. משקלה

היחס של נסיבה מסוימת עשוי להשנות בראיה הכללת של הדברים במקרה הקונקרטי"

(שם, פסקה 7 בפסק דין של כב' השופט הנדל').

הבחן התוציאי שנקבע בעבירה זו, הוא "אפשרות ממשית" שהפרסום יוביל לעשיית מעשה אלימות. **"לא מעבר לכך אף גם לא פחות מכך"** (ענין בן חורין, פסקה 6. ראו עוד את גלגוליו השונים של המבחן בהצעת החוק, החל מ"אפשרות סבירה", דרך "ודאות קרובה" ועד לדרגת הביניים של האפשרות ממשית, כפי שפורט בגב"צ 2684/12 **התנועה לחיזוק הסובלנות בחינוך הדתי ואח' נ' הייעץ המשפטי לממשלה**, (15.9.12.15), פסקה עה' בפסק דין של כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין).

אופיבחן ה"אפשרות ממשית", כבחן משמעותי ובעל משקל, מצא ביטוי בדברי ההסבר להצעת חוק המאבק בטרור, תשע"ה - 2015, (הצעות חוק הממשלה 1067-106), תוך התייחסות ל**"בחן האפשרות ממשית"**, אשר הוא קשה להערכת ולהוכחה, ועל כן אפשר הגנה מספקת על הערכיהם המוגנים על ידי האיסור, בשים לב לנזק הצפוי מעצם פרסום המ实时" (עמ' 1096) (ראו התייחסות זו בReLU"פ 15/15 רaad סלאח מחאג'נה נ' מדינת ישראל (18.4.16), (להלן: "ענין רaad סלאח") פסקה לד' לפסק דין של כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין).

.5. לשם בוחנת המקירה הנדלן, יש לקבוע את המסד העובדתי אשר יבחן במסגרת זו.

השורט קסוס, אשר חקר את הנאשם תחת זהירותה, העיד כי הציג לנאים קליטתה נצפה אומר את המיחס לו בכתב האישום. קליטת זו הוגשה וסומנה ת/2 (להלן: "הכתבה"). כפי שעולה מההודעתה הנאשם במשטרת, הכתבה אכן הוצאה לו במהלך החקירה, והוא לא הכחיש את אמרית הדברים (ת/1 ש- 101-105). כאמור, מדובר בראיות חד משמעיות הקובעות את גדר העבודות אותן יש לבחון, ואולם - המקירה סבור מכך. בכתב הוצאה שני משפטיים בלבד שנאמרו על ידי הנאשם, בפרק זמן שונים, תוך דברי קריינות בעלי משמעות לפני הדברים ואחריהם. לעומת זאת, בשני המקרים שנבחנו בענין בן חורין, בהם מדובר היה בראיות טלייה, הוצאה גם החומר המצלום הגלומי, דברים נוספים שנאמרו במהלך הראיון ולא פורסמו בשידור, אך חלקם אף יוחס בכתב האישום. ענין רaad סלאח, הוקלטה הדרישה במלואה, כך שבחומר הראיות נמצא עמודי תמלול אשר לא הופיעו בכתב האישום. חומר ראיות מלא זה, מאפשר את בוחנת מכלול הדברים, הקשרם, אופן אמרתם, נסיבותיהם ועוד, נתונים אשר לא הובאו במקרה הנדלן.

על אף ביצוע העבירה לכואורה ביום 26.10.06 וחיקירת הנאשם תחת זהירותה בסמוך, ביום 2.11.06, רק ביום 25.2.07 פנתה משטרת ישראל בבקשת למתן צו להמצאת חפצים, לשם קבלת חומר הצילום הגלומי מהערוץ הראשוני (ג/1). הצו אכן ניתן, אך בשלב זה, בעקבות המשטרת הגיעה לחפש את החומר הגלומי של הכתבה, חומר זה לא נשמר ולא נמצא (עמ' 125 ש- 10-29, וכן עדות השוטר קסוס כי הנאשם לא נבדק לגבי החומר הגלומי של הראיון, בעמ' 61 ש- 29 לפרט).

כרגע, בשלב הראשון של חקירתו תחת זהירותה, ציין הנאשם את הקושי המתעורר:

"אני אף פעם לא ידוע איזה חלק בראיון ואיזה משפט ממנו ישודר, אני לא אומר את הדברים האלה כרתיעה אני גם טוען שלמשפט זה יש הקשר, המשפט שהטלוייה מנפנפת בו כנגדי כהוכחה למה שאותם אומרים הוא חלק מתווך של מסכת משפטיים" (ת/1 ש-18-19).

בהמשך:

"... בקטע ששמעתה בטלוייה אtamol בפעם הראשונה בתאריך 06/11/1 ש-19 ידוע מה הקשו...".
(ת/1 ש-67).

לבסוף, ולאחר שצפה בכתבה במהלך חקירותו, הבahir הנאשם כי **"הכתבת מboselat ויצרת הקשרים חדשים כאשר הכתב יוצר את דבריו הקישור..."** (ת/1 ש-163).

כפי שיפורט בהמשך, קיימ ביסוס ראוי לטענה בדבר יצירת הקשרים חד משמעות להסתה לאלים, זאת באופן עיריכת הכתב.

הסבירים אפשריים שונים, המקהים מעוצמת הדברים כפי שהוצעו דרך עיריכת הכתב, עשויים בהחלט להביא לפרושים שונים למשפטים אלה, ולכל הפחות - פרושים המעוררים ספק לגבי בחינת הדברים פשוט. פרושים כגון אלה עלו בהודעת הנאשם במשטרת וכן בעדותו בבית המשפט, כפי שיפורט בהמשך.

בטרם ATIICHס לגורסת הנאשם, אבחן תחילת את דבריו הנאשם אשר הוצגו בכתבה, חלק מכל הכתב והקשר שניית בה לדברים אלה.

6. העד ורד עבד בעת האירוע כתוב בערוץ הראשון. לאור קולות מתנגדים בצדור למצעד הגאווה בירושלים, נודע לו על ישיבה העומדת להתקיים לבני עיריית ירושלים בנושא זה, ולאחר קבלת אישור מגורים שאינו זכור לו - הגיע אל הישיבה עם צוות צילום (עמ' 75 ש-1-6 לפורת'). בשלב זה שוחח עם חלק מהנוכחים, צילם אותם, וראיין את חלקם. את ברוך מרצל, אשר אחריו לישיבה, ראיין העד ורד מוחץ למקום (עמ' 75 ש-15-19 לפורת').

במהלך עדותו הסביר, כי כתבת חדשות ממוצעת נמסכת כדי וחצי עד שתי דקוט, כאשר החומר המצלום הוא של **"עשרים עד ארבעים וחמש דקות"** (עמ' 74 ש-3-4 לפורת'). במקרה הנדון, העד כי לא מדובר בראיון של עשרים דקות, אלא בשאלת או שתים לכל אחד מהnocחים בחדר (עמ' 77 ש-21-22 לפורת'). לעומת זאת, בעת חקירותו הנגדית טען, כי במהלך חילופי הדברים עם הנאשם **"התפתח דיאלוג ביןנו... דיאלוג מאוד ארוך"** (עמ' 87 ש-13, 22 לפורת'). בניגוד לדבריו לגבי "שאלה שתיים" לנוכחים בחדר, העד לגבי הנאשם כי **"זה לא הייתה שאלה ותשובה של, אני אומר שני משפטיים, והוא עונה ב참ישה משפטיים"** (עמ' 87 ש-27-26 לפורת').

בהמשך: **"התפתח דיאלוג שטכנית ארוך מדי כתבת חדשות, זו השפה הטלויזיונית, זו המדייה"**

(עמ' 88 ש-5 לפרט').

העד וرد לא יכול היה לציין אילו חלקים מתוך החומר המצולם אכן שודרו, אך טען כי "רוח דבריו הובעה בכתבבה" (עמ' 77 ש-4 לפרט').

לגביו בחרית הדברים שישודרו בכתבבה, הבהיר ורד:

"יש פה הרבה שיקולים. יש פה הרבה שיקולים. גם, קודם כל שבאמת משקפים את רוח הדברים. גם מידת אטרקטיביות, גם איך הדברים נאמרים. זאת אומרת לפעמים אינטונציה, יש פה כל כך הרבה שיקולים..." (עמ' 79 ש-2 לפרט').

את היכולת לבחון אם הדברים שהובאו בכתבבה אכן משקפים את דברי הנאשם, ביקש ורד לבסס על אמינותו המקצועית וכן על העובדה שאנשים נוספים חלק בעריכת כתבה (עמ' 77 ש-29 עד עמ' 78 ש-3 לפרט'). אשר לחומר הגלם שצולם, העיד כי לא נשמר (עמ' 78 ש-12 לפרט').

למעשה, כבר בשלב זה, בהתבסס על כך שדברים רבים אשר נאמרו על ידי הנאשם באותו הקשר לא הובאו בפני בית המשפט, קשה לקבוע ממצאים עובדיים חד משמעותיים באשר למילוא הדברים שנאמרו על ידי הנאשם, אופן אמרתם, הקשרם המלא ועוד.

"יש לשוב ולהפנות לעדותו של העד ורד, לגבי מכלול השיקולים העומדים בעת עריכת כתבה, כפי שפורט לעיל. בהתאם לאופן העריכה, הרוי הסבר זהה או אחר של הנאשם לאותם משפטיים בודדים ששודרו, אינו עונה בהכרח על שיקולי עריכה כגון "אטרקטיביות".

במהלך חקירותו הנגדית, נשאל ורד לגבי אמרות רקע שנאמרו במהלך השידור על ידי חיים יבין, אשר הציג פתיח לכתבה, וכן אמרות של ורד במהלךה. מדובר בדבריו של חיים יבין המתיחסים לדברי הנאשם ואחרים, כדלקמן: "...מתנגדי מצעד הגאותה... מזהירים הערב: "אם לא תעכزو את הדבר הנורא זהה, זה עלול להגmar ברצח". בנוסף, העד ורד קשר את אמרות הנאשם ל"דין קנא" לפיו فعل יגאל אמר, כך לדבריו בכתבבה.

ورد אישר בעדותו בבית המשפט, כי דברים אלה שנאמרו על ידי חיים יבין ועל ידו, נכתבו על ידו, על ידי עורך המשנה ועל ידי המגיש חיים יבין (עמ' 82 ש-13-19, עמ' 83 ש-16-19 לפרט'). העד אישר כי אין זוכר שימוש כלשהו על ידי הנוכחים בפגישה במילה "רצח", אשר נשמעה בפתיחת של חיים יבין וכן בדברי הקריינות שלו לכתבה (עמ' 83 ש-30-31, עמ' 84 ש-13-14, ש-21-26 לפרט'). אף כشنשאל על כן, שוב ושוב, נזכר העד ורד כי שאל את הנוכחים האם הדבר יכול להסתומים ברצח, אך לא ذכר אם שאל זאת את הנאשם (עמ' 84 ש-29 עד עמ' 85 ש-2 לפרט'). בסתרה לדברים אלה, צבער מספר דקודות, העיד כי "הנائم נשאל במפורש על רצח אוקי, כי כשהוא אמר על, עוד פעם, כשהוא אמר מעשה פנחתס, אני העלית את הנושא של רצח... אני שאלתי אותו" (עמ' 86 ש-24-19 לפרט'). בהמשך, שב העד וסיג את דבריו, אך חזר על כך שאמור לנאים באופן מפורש כי "מעשה פנחתס, ממשועתו פגעה באנשיהם" (עמ' 87 ש-11-12 לפרט'). לצד זאת, ציין שוב כי אינו

זוכר את השאלה ששאל בטרם צין הנאשם את מעשה פנחס (עמ' 101 ש-2 לפרט').

7. אופן עriticת הכתובת, כאמור לעיל, המונע משיקולים שונים, מספק לצופה הסבר חד ממשעי לדברים שנאמרו בה על ידי הנאשם, אך הסבר זה נובע מואופן העERICA ולא בהכרח ממלא הדברים שנאמרו על ידי הנאשם. דוגמא לשימוש בכלי עERICA ודבריו רקע, ניתן למצאו בדבריו של העד ורד בתחלת הכתובת, ולפיו ברוך מרצל קרא לג'האד. דבריו המדוייקים של ברוך מרצל בכתובת היו כדלקמן: "**אני קורא למלחמה קודש נגד המצעד, מלחמת קודש בכל הכלים לעצור את המצעד**" (ח/2). העד ורד לא מסר הסבר סביר לצורך שמצא לשנות את דבריו מרצל מ"מלחמת קודש" למילה הטעונה ורבת המשמעות "ג'האד", למעט דבריו כי "**צריך להבין את המדינה כן, זה נסיעון המCHASE**" (עמ' 91 ש-16 לפרט', וכן תשוביות בעמודים 90-91 לפרט' לגבי סוגיה זו). בהתאם, אף בהמשך דבריו ציון העד ורד לאופן הצגת דבריו הנאשם ומרצל כך: "**כל מה שנשמע בקול, נכתב על ידי, נאמר על ידי, זו דרכה של כתבת טלוויזיה**" (עמ' 93 ש-12-11 לפרט').

לגביו דבריו הנאשם בכתובת, הדברים שהוצגו בה הם חלקיים ביותר, תוך עERICA מגמתית: הפתיח לכתובת; משפט אחד של הנאשם לגבי "שירות" השימוש באמצעותי קנא, דוגמת פנחס; דברי קריינות של העד ורד הקשור למילה "קנא" ל"דין קנא" שימוש את יגאל עמיר, תוך הצגת שיחזור רצח יצחק רבין בפרק; הצגת משפט נוסף של הנאשם המתייחס במילים: "בהתעלט יכול להיות אבל מי ששם בזה זה היועץ המשפטי לממשלה...".

לא ניתן להתעלם מהנתונים שפורטו לעיל, המובילים למסקנה כי אותם "শיקולים טלוויזיוניים" וארכי "המדינה", עמדו בבסיס שיקולי העERICA והקריינות של הכתובת, שהובילו את הצופה להבין את דבריו המרואינים, הנאשם ומרצל, כקוראים לאלים.

בהעדר חומר הצלום הגולמי אשר כלל, לכל הפחות לגבי הנאשם, דברים רבים שנאמרו מפי בסוגיה זו, והוא בהם פוטנציאלי להבהיר את כוונתו במשפטים שפורסמו, קיים ספק לגבי דבריו וכוונתו, בדברים ששודרו מפי בכתובת.

יש לשוב ולהציג, כי השאלה המקדימה את דבריו הנאשם לגבי מעשה פנחס, וכן השאלה המבקשת לברר את משמעות הדברים, אין מופיעות בכתובת ובמוצג שהוגש לבית המשפט, כאשר החומר הגולמי, כאמור, הושמד. אין ספק, שאלות ששאל הנאשם, קיימת חשיבות רבה בהבנת האירוע ובבחינת יסודות העבירה.

8. ורד נשאל מספר פעמים, בצורה ברורה, מדוע לא שידר את תשובתו של הנאשם לשאלת הגדיר פרוש קריאתו כקריאה לאלים ולפגעה באנשים, וכן את שאלותיו, אולם בחר לענות תשובות אשר אין מניחות את הדעת:

"ש. ולא מצאת לנכון לשדר את תשובותנו. שני, שנייה, גם לא את שאלתך.

ת. עוד פעם, שים לב גם בכתבה. הוא אומר את המשפט" (עמ' 86 ש- 25-26 לפרט').

"ש. למה לא שידרת את השאלה שלך?"

ת. משיקולים טלויזיוניים. זה לא הייתה שאלה ותשובותה של, אני אומר שני משפטים, והוא עונה בחמשה משפטיים" (עמ' 87 ש- 26-25 לפרט').

"ש. אז למה לא שידרת את השאלה שלך?"

ת. עוד פעם אני חוזר ואומר, זה היה חלק מדילוג ארוך" (עמ' 88 ש- 26-25 לפרט').

יתכן שהמניע לאי שידור השאלות שקדמו לדברים הנשמעים על ידי הנאשם, אכן נובע משיקולים טלויזיוניים שונים. יחד עם זאת, קשה לקבל את העדות לגבי זכרונו החד של ורד אשר להקשר הדברים שנאמרו על ידי הנאשם (עמ' 88 ש- 24 לפרט'), זאת בשל מספר גורמים: חלוף הזמן ("אני לא זכר את הטרמינולוגיה המדוייקת שלי, אחרי שבע שנים או שמנה שנים" - עמ' 87 ש- 12-13 לפרט'); עדותו של ורד בדבר דילוג ארוך עם הנאשם; העובדה שהuid, אף דקוט ספורות בטרם עדותו בדבר הקשר דברי הנאשם, כי אינו זכר האם שאל אותו לגבי האפשרות שהדברים יובילו לרצח (עמ' 84 ש- 29 עד עמ' 85 ש- 2 לפרט').

לכל הפחות, מטעוררים ספקות לגבי התמונה המלאה במסגרת נאמרו דברי הנאשם ששודרו בכתבה, והקשרים של אותם משפטיים. כך, ניתן להסיק מעדותו של ורד לגבי הקשר אפשרי של דברי הנאשם בכתבה, בדברים שנועדו להציג התרחשויות אפשריות אותה ביקש הנאשם למנוע:

"ש. אני מדבר על כל הכתבה, כן, אני מדבר מי דיבר בכל האנשים שראינט מדברים על רצח, מי ציין רצח."

ת. אני שאלתי האם זה יכול להסתיים עם דם, האם זה יכול להסתיים עם פגיעה, אתה שמעת בעצמך תשובות של אנשים.

ש. כן.

ת. כן, **הם אמרו זה יכול, אנחנו רוצים למנוע את זה** (עמ' 84 ש- 12-7 לפרט', הדגשה שלי, א.ב.).

יש לציין, כי ראיית התביעה היחידה לגבי הקשר הדברים והפרוש שניתן במקום על ידי הנווכחים בפגישה, ביניהם היה אף הנאשם, לגבי סוגית הפגיעה באחרים, נשענת על עדותו של ורד, זאת בהעדר החומר הגולמי המלא.

ניתן עוד ללמידה על אפשרות, שדברי הנאשם נועדו למנוע את המעשה ולא לעודד לביצועו, מתוך המשפט השני אשר שודר בכתבה מפיו, מיד לאחר קריינות העד ורד לגבי "דין קנא" שימוש את יגאל עמר: **"בוחלט יכול להיות אבל מי ששם זה הייעץ המשפטי לממשלה..."**. משפט זה, אף אם נאמר בתגובה להפניית העד ורד את הנאשם לרצת יצחק רבין, מעלה אפשרות סבירה, ולכל הפחות ספק סביר, לפיהם הנאשם הציג את תМОנת המציאות כפי שהוא, של שימוש אפשרי באמצעות קנא, והעליה **חשש** כי הדברים יביאו לידי רצח, בדיקות כפי שאמר באותו כתבה ברוך מרזל: **"אני מעריך לצערי שהמקרה של שליש יהיה מינורי ליד מה שהולך להיותפה הפעם"**. יש לציין, כי הדברים שהושמעו מפיו של ברוך מרזל, חמורים לכואורה לא פחות מאשר מלאה של הנאשם: תחילת, נראה מרזל אומר **"אני קורא למלחמה קודש כנגד המצעד הזה, מלחמת קודש בכל הכלים לעזרת המצעד"**, ובהמשך הופיעה "הערכתנו" של מרזל לגבי הפגיעה, כמפורט לעיל.

המאמינה בחרה שלא להגיש כתוב אישום כנגד מרזל, כאשר נימוקיה אינם מקימים טיעון ממשי לגבי אופן האכיפה במקרה זה כנגד הנאשם בלבד (לגבי היותו של מרזל איש ציבור ולגבי מעמדו, ראו עמ' 95 ש-12-15 לפרט).

יחד עם זאת, לא ראייתי לנכון להעמיק בסוגיה זו, כיוון שאף לגבי מרזל לא נמצא מלא החומר שתועד, ומכאן שלא ניתן לקבוע כיצד שיקולי עריכה שונים קבעו את אופן הצגת הדברים שנבחרו לכתבה.

9. גרסאות הנאשם, במשטרת ובבית המשפט, תומכות בספק הסביר המתעורר לגבי דבריו.

כך, בעת חקירותו במשטרת הבahir את הדברים שאמרה:

"האמירה שלי הייתה להפחית (כך במקור, א.ק.) להרטייע את המשטרה את בית המשפט את התומכים בהומו סקסואליים להסביר להם איזה מחיר יכול להיגבות בו אם המצעד הזה יכול להתקיים" (ת/1 ש-62-60).

ועוד הבahir:

"הדבר שלי בטלויזיה הוא צפצוף הזריז או נפיחה בעלמה בגלל שזאת הנורמה וכשהת עוסק בהסתה או קורא לאלים אתה שובר נורמות אני לא שברתי שום נורמה. אני רק תיארתי אותה סימנתי אותה סימנתי איפה הגבול אמרתי מה יקרה אם זה יקרה" (ת/1 ש-98-100).

וכך התייחס להציג הדברים, חשש ואיום הקיים לפגיעה באנשים:

"אני לא פניתי לשום קהל, לא אמרתי לאנשים לחתת נשך בודאי שלא כמו פינחס, אני צירתי גבול של עצמת האיום" (ת/1 ש-129-128).

הנאשם העיד בבית המשפט על עריכת הדברים המגמתית שהביאה לפרוש העולה בכתבה (עמ' 276 ש- 20-24 לפרט'), וסביר הסברים להקשר הדברים על ידו אשר הופנו לסמיכות תורנית, שיפלו לביטול המצעד (עמ' 288 ש- 17-23, עמ' 309 ש- 22-26, עמ' 322 ש- 24-17 לפרט'), או הסבר המתיחס לדברים כצורך בהtagיות למניעת המצעד ולא לאלימות (עמ' 314 ש- 9-15, עמ' 315 ש- 20-17 לפרט'), או הצגת עדשה מוסרית בלבד בקדום דתים (עמ' 317 ש- 15-22, עמ' 321 ש- 22-24, עמ' 323 ש- 19 לפרט').

הסבירו של הנאשם בעת חקירותו במשטרה ובעת עדותו בבית המשפט, אינם עומדים בפני עצם. יתרון בהחלט כי בנסיבות מסוימות, לא היה די בהסבירו אלה על מנת להקים ספק סביר לגבי המוחש לו. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהדברים אשר שודרו בכתביו היו חלק בלבד מדברי הנאשם, תוך עריכת הדברים כפי שפורט לעיל, וכן נוכח העובדה הרואה המקורית בה תועדו כל דברי הנאשם במהלך אותו ראיון, הרי יותר ספק סביר לגבי דברי הנאשם כמסיתים לאלימות בהתאם לחוק ולפיסיקה. החוסר הראייתי הקיים הוא משמעותי ביותר, בוודאי לאור הצורך בבחינת מכלול הדברים והקשרם לשם הוכחת יסודות העבירה, וכן לנוכח הרף הנדרש של "האפשרות המשנית", אשר נתונים חסרים אלה אינם מקיימים (ראו את האמור בסעיף 4 לעיל).

האישום השני

10. הנאשם הודה בכך שנכח במקום האירוע בחברון, בעת פינוי תושבים יהודים על ידי כוחות צה"ל ומטרה. כך העיד בבית המשפט:

"**אחרי שלפפו אותי מהדירה בכוח וגררו אותי וכן הלאה, אני יצאתי לטיבוב וכל חיל, אני חיפשתי את הדרגות הגבוקות ביותר... (עמ' 294 ש- 23-24 לפרט')** ... "אני הגיעתי למיטהה שהיה בדרגה כמו רב סרן, ודאי לא אלף משנה אבל אז לא ידעתי בכלל על כל מהה, מי, מז, עם מי אני מדובר בכלל, ואני דיברתי אליו, וגם גידפתי אותו... אגב הוא היה גלוח ראש, הוא היה גינגי, כלומר הקרקפת שלו הייתה אדומה, הוא היה אדם רזה ואם אני זכר הוא גם לא היה אדם גבוהה במיוחד"

(עמ' 292 ש- 30-24 לפרט'). יש לציין כי תאור חיצוני זה אינו תואם לתיאורו של אל"ם פוקס).

הנאשם כפר, באופן חד ממשמעי, כי פנה אל אל"ם פוקס. בנוסף, טען הנאשם בבית המשפט כי לא הטיח באותו קצין צבא אליו פנה, דברים מסוימים המוחשים לו, כגון שיפיטת אותו קצין כמו במשפטו נירנברג, הריגתו ותליתו על עץ גבוה, וכן השוואת פעולותיו לפעולות המשטר הנאצי.

הנאשם כפר בשתי סוגיות אלה, החל מחקירתו הראשונה תחת אזהרה ביום 29.11.07 (ת/4), ולמעשה כבר בעת שיחת הטלפון שנערכה על ידי איש משטרה, במהלך זומן לחקירה בגין המקרה (ת/6). בעת חקירתו תחת אזהרה, ציין הנאשם כי פנה לקצין בדרגת תת אלף, אולם הסביר שמדובר ב"**פלאל אחד**" (ת/4 ש- 60-61).

הנאשם ביקשה לבסס את המוחש לנואם על מספר ראיות:

ראיון שערך בסמוך לאירוע עם כתבת האתר NETY; עדויות אל"ם פוקס והחיל טובל; התנצלות הנאשם בפני אל"ם פוקס ומשפחתו.

כפי שיפורט להלן, מטעורים קשיים ראויים לגבי כל אחת מראיות אלה, אשר אף בחינת משקלן המצביע אין מסיר את הספק הנותר לגבי זהות האדם אליו פנה הנאשם. זאת ועוד: חוסרים ראויים שהיה בכוחם להסיר ספק זה, מבססים את משקלו.

הראיון באתר NETY

11. הנאשם רואין בסמוך לאירוע, ביום ההתראה, על ידי כתבת של אתר האינטרנט NETY(להלן: "הראיון"). בראיון זה, הודה למעשה הנאשם כי אמר למ"ט חברון שאמו תהיה שכלה, אשטו אלמנה, בניו יתומים, וכן שימוגר במלחמה הבאה. בנוסף, אמר כי נכדיו של הנאשם ינקמו את נקמתם ב"כל החלאות היהודיות".

יעון בראיון (ת/5), מעלה כי דברים אלה נאמרו בתגובה לשאלת הכתבת: "**מה אמרת עכשו למ"ט חברון?**".

לא מצאתי לחת משקל ראוי מושמעות למלים שנאמרו במהלך הראיון על ידי הנאשם כմבוססות, כשלעצמו, את אמרית הדברים כלפי אל"ם פוקס ולא כלפי אדם אחר: אכן, אופי הקלות שייחלו למותו, כפי שעלה מעדותו של אל"ם פוקס, תואמת את האמור בראיון על ידי הנאשם. יחד עם זאת, חלק מושמעות מהדברים אשר נאמרו לכואורה על ידי הנאשם למ"ט פוקס, בסミニות רבה לראיון, כלל לא הזכרו על ידי הנאשם במהלךם. מדובר בנאשם אשר ניתן בהחלט לקבוע כי אינו נהג לחסוך במילים, אך במהלך אותו ראיון, כך בעת חקירותיו במשטרת וכך בעת עדותו בבית המשפט. האמירות המינויחות לנאשם, אשר לא נאמרו במהלך הראיון, אף שמדובר באמירות מושמעות, הן אלה: "**שאנחנו נעה לאוטר על עצ**" (עמ' 237 ש- 28-30 לפירוט). לנตอน זה, יש להוסיף את אופי הקלות שפורטו על ידי הנאשם בראיון, הדומות לאמר בפרק קט' בספר תהילים (עמ' 294 ש- 8-6 לפירוט, וכן נ/8). העובדה שהנאשם הודה בראיון כי נקט בקללות אלה, היא ודאי בעלת משקל ראוי מושגים. יחד עם זאת, בהתחשב באופי האוכלוסייה במקום וכן בחוסר הקיום לגבי אמירות מושמעות נוספות על ידי הנאשם בראיון, קשה לראות בקללות בסגנון זה משומן נתון "יהודים", חריג ומובהק, המצביע על כך שהנאשם הוא שנקט בקללות אלה כלפי אל"ם פוקס במהלך האירוע הנדון, ודאי בהתחשב בנסיבות המעורבים ובאופי האירוע, כפי שיפורט בהמשך.

הקשה הרווחה הבסיסי במקורה זה, הוא שיווק דברי הנאשם כלפי אל"ם פוקס ולא לאדם אחר במדים, שזוהו לא ידועה עד כה. לא הוצאה כל ראייה לכך שהנאשם ידע מיהו למ"ט חברון בעת שענה לשאלת הכתבת. הנאשם בעדותו טען שלא ידע מי הם המ"ט ולא הכירו, ומהומר הראיות עולה כי אל"ם פוקס בעצם העיד שלא הכיר את הנאשם קודם לאירוע (ראו פירוט בהמשך). מכאן, ככל שהדברים מתבססים על הראיון בלבד, היה על המאשימה להציג את עדותה של הכתבת המראיינית, אשר כפי שעולה משתaltaה בראיון - נשפה לדברים שנאמרו על ידי הנאשם לאדם מסוים אותו כינה "מ"ט חברון". בכוחה של עדות ראייה זו היה לבסס את זהות

נמען הדברים שנאמרו על ידי הנאשם. מדובר בחוסר ראייתו משמעותי, בראיה משמעותית, ודאי כאשר עוד בטרם נחקר הנאשם תחת זהירה - עלתה טענתו כי דבריו הופנו כלפי קצין אחר (ת/6). לא הוזג כל הסבר לכך שהמראינת, אשר שמה עליה מספר פעמים במהלך הדיונים בבית המשפט, כלל לא זומנה למתן עדות. בהתאם, לא הוזגה אף ראיית ראייה לך, שאotta מראינת אכן ידעה את זהותו של הנושא בתפקוד "מח"ט חברון", בשונה מקרים אחרים שנכחו בשיטה.

בקשר למענה הנאשם בрайון וכן האפשרות שהדברים נאמרו לאל"מ פוקס על ידי אדם אחר, יש להציג את זירת האירוע, כפי שעהה מעדויות עדי התביעה:

אל"מ פוקס העיד, שבמקום נכח מאות חיילים (עמ' 255 ש- 30 - עמ' 256 ש-2 לפרט'); עוד העיד, כי "היו שם **מלא אנשי, התושבים והשוטרים וחילימ**" (עמ' 257 ש- 28 לפרט'). "היו שם התקהלוות, הרבה **אנשים, מחברים,** אני הולך באים הרבה אנשים, לראות שיש פניו, היו שם עוד הרבה אנשים" (עמ' 261 ש- 6-5 לפרט'); בין היתר, נכח במקום מפקד האוגדה, וכן "**מג"ד או שניים**" (עמ' 265 ש- 14-7 לפרט').

ה הנאשם בעצמו תיאר עשרות אזרחים שהיו במקום (עמ' 299 ש- 8-3 לפרט').

כפי שעהה מעדותו של טובול, "**היה דין ודברים בין אנשי צבא למתיישבים בכלליות, לא ספציפית לפטופסור**" (עמ' 134 ש- 21-22 לפרט'). טובול אף העיד כי היה למח"ט "**شيخ עם היישוב**" (עמ' 136 ש- 21-20 לפרט'). בנוסף, ניתן להתרשם בדיסק המתעד כתבות בתקשות (ת/3), מדברים שונים שנאמרו אזרחים במקומות לפני אנשי כוחות הבטחון אשר פינו אותם.

בנסיבות אלה, כאשר במקומות נכחו אנשי צבא רבים, מספר קצינים גבוהים, ומספר רב של אזרחים, שחלקו פנה בדברים לפני אנשי הצבא ובهم אל"מ פוקס, לא ניתן לשולח את טענת הנאשם כי פנה בדברים אל קצין אחר, וכן את הסברתו כי אדם אחר אמר את אותן דברים קשים אותן מייחס אל"מ פוקס לנ会同.

לפיכך, בהתבסס על הראיון האמור בלבד, לא ניתן להסיר את הספק הקיים בדבר תשובתו המיידית של הנאשם, אשר ניכר כי היה נתון **בസערת רגשות רבה** (ת/5 וכן עמ' 330 ש- 26 לפרט'), כمبرשת את אמרת הדברים כלפי אל"מ פוקס ולא כלפי קצין שעזותו לא ידועה עד כה.

זהו הנאשם על ידי אל"מ פוקס וטובול

12. אל"מ פוקס העיד בבית המשפט, כי בעת האירוע לא הכיר את הנאשם ולא ידע את שמו (עמ' 261 ש- 29-23 לפרט'). לדבריו, "**אמרו לי שם שקוראים לו הלל ויס, ויש לו שם קרובת משפחה בין המפוניים... לא יודע להגיד מי.** אבל מכל ההמולה שהיא שם הרבה אנשים, אז זה מה שהם אמרו" (עמ' 262 ש- 4-10 לפרט'). בהמשך, לשאלת בית המשפט, הסביר כי שאל אנשים במקומות מי האיש שקיים אותו, זאת בזמן שהוא היה עדין על ידו ואף הצבע עליו (עמ' 262 ש- 31 - עמ'

263 ש- 7 לפרט'). מדובר בזיהוי שם הנאשם על ידי אדם לא ידוע (עמ' 262 ש- 9 לפרט'), כאשר לא ברור כיצד בוצע בדיקן, באילו כלים והאם הتبסס על היכרות מוקדמת.

בנוסף, מתעוררים ספקות אף לגבי דרך זיהוי הנאשם על ידי אותם אנשים:

אל"ם פוקס העיד כי האנשים שזיהו את הנאשם, לא ראו בהכרח את הדברים שאמר לו אלא יתכן שראו את הראיון שערך הנאשם (עמ' 262 ש- 15-20 לפרט'). רק בمعנה לשאלת הבקרה של בית המשפט, לגבי אופן הזיהוי, ענה העד בחייב לשאלת האם הצבע על הנאשם בפני עצמם אמורים אנשים (עמ' 263 ש- 4-5 לפרט'). לעומת זאת, במקום אחר העיד אל"ם פוקס, כי נעשה מעשה פניה כלפי עלי ידי אנשים במקום אשר שאלו "למה הוא קילל אותו מה קילל אותו" (עמ' 246 ש- 18 לפרט'). בחלק זה של העדות, ציין אל"ם פוקס כי לא ידוע לו האם אמורים אנשים שמעו את האירוע שהתרחש איתו או את הראיון עם הנאשם (עמ' 246 ש- 16-17 לפרט'). נתון זה מעלה ספק בדבר אופן הגעת שמו של הנאשם לידיתו של אל"ם פוקס, אשר יתכן ונחשף לשם באמצעות אנשים אשר שמעו את הראיון עם הנאשם בלבד ופנו אל אל"ם פוקס.

אל"ם פוקס העיד על מקורות נוספים דרכם נחשף לזהות הנאשם: בעדותו בבית המשפט, ציין כי צפה בראיון ב-TNET (עמ' 240 ש- 26, עמ' 252 ש- 8 לפרט'). בנוסף, בעת עדותו במשטרה ציין שהבין את זהות הנאשם "ההעיתון" (ראו עדותו של השוטר דהן, גובה הודעתו של אל"ם פוקס לאחר האירוע, בעמ' 202 ש-12-3 לפרט').

קיבלה המידע לגבי פרטי הנאשם על ידי אל"ם פוקס, בדרך של פניות אנשים אליו בשטח או דרך צפיה בכתבבה באינטרנט או דרך קריית הפרטים בעיתון, מפחיתה באופן משמעותי את המשקל שניתן לתת לזיהוי זה. העד קיבל מעשה את פרטי הנאשם דרך צד ג' לא ידוע, זאת ללא שבוצע מסדר זיהוי מסווג כלשהו, ובלא שהיתה ביןיהם כל היכרות מוקדמת. זיהוי הנאשם באולם בית המשפט על ידי אל"ם פוקס, כשבע שנים לאחר המפגש הקצר והיחיד ביניהם עד למפגש באולם בית המשפט, הוא בעל משקל נמוך ביותר עד אפסי.

ראיות נוספות מחזקות וմבוססות, לכל היותר, ספק סביר בדבר אופן זיהוי הנאשם על ידי אל"ם פוקס והמשקל שיש להתחזק לו:

עד זה עומת עם מזכיר המתעד שיחה טלפוןית של קצין משטרה אליו, ביום האירוע, ולפיו אל"ם פוקס לא רצה להתלוין. בנוסף, בתגובה לשאלת האם היה אירוע בו פרופסור סגל (כך במקור, א.ק.) העלה, ענה "כך אומרים" (עמ' 242 ש- 22-25 לפרט'). הסברו של אל"ם פוקס כי ענה באופן זה באופן שהדבר יחקר מבלי שיתולון (עמ' 245 ש- 3 לפרט'), אינו מהו הסבר מספק. לצורך אי חקירתו, העד ביום שיחת טלפון כי אינו רוצה להתלוין. תשובה זו, "כך אומרים", מחזקת את הספק הסביר, שפרטיה הנאים נמסרו לאל"ם פוקס על ידי אנשים אשר צפו בראיון, או הגיעו לידיתו מצפיה באותו ראיון.

זאת ועוד: הפרטים שצוטטו לפרטוקול על ידי ב"כ הנאשם מזכיר המתעד את שיחת הטלפון, מזכיר אשר הוזג אף לאל"ם פוקס בעת עדותו בבית המשפט ולא נסתרו או הובחנו בראיה נוספת כלשהו על ידי המאשימים, מעדים אף הם על המשקל הנמוך שיש לתת לזיהוי הנאשם על ידי העד זה. מדובר בשיחה שנערכה ביום האירוע,

ולא נכתב בה דבר לגבי תגובה כלשהי של אל"מ פוקס ביחס לשם שהוצג לו, אשר אין שמו של הנאשם. יש לשוב ולהציג, כי לא בוצע כל מסדר זהיו ואף לא נערך עימות בין הנאשם לבין אל"מ פוקס, כך שמדובר בזיהוי הנאשם בשם בלבד, ואילו ההתייחסות בשיחת הטלפון לשם "סgal", מוסיפה וمبرשת את המשקל הנמור שיש לחתם לזיהוי זה.

13. החיל טובול העיד, כי שימוש כנציג דובר צה"ל והיה בנסיבות לאל"מ פוקס במהלך הפעולות. בהודעתו במשטרה, טען כי שמו של הנאשם "נודע לו" (נ/4 ש- 6), אך לא פירט כיצד. בעת עדותו בבית המשפט, ביקש להבהיר כי "שאל מי זה" וענו לו. יחד עם זאת, לא זכר את מי שאל, מי ענה ואף לא הביר מה בדיק שאל, באיזה הקשר ובאיזה שלב של התרחשויות: האם בעת שהנאשם נמצא לידיו, האם בעת הראיון או בסמוך לו, האם בעת אמרת הדברים למח"ט ועוד (עמ' 168 ש- 1-26 לפורת').

משקלו של זיהוי זה, אשר אין בו דבר מעבר לעצם אמרת שמו של הנאשם, אשר הגיע לידיתו של טובול בדרך לא ברורה, הוא נמור ביותר.

14. טובול העיד במשטרה, שכנציג דובר צה"ל בחטיבה, הקליט חלק מדבריו של הנאשם כפי שנאמרו לאל"מ פוקס, קלטת המציה בידו וכן כי עברירה בידי המשטרה בהקדם (נ/4 ש- 14-20). כפי שהעיד בבית המשפט, מדובר בקלטת ידאו בה ניתן לצפות בברור בנאשם לבן הצד המכח"ט (עמ' 137 ש- 23-24 לפורת'). טובול מסר תשובות משתנות ומובלבות לגבי גורם כלשהו, משטרה, משטרת צבאית או גורם אחר, אשר בנסיבות לא ברורות שאינן זוכרות לו, لكنו ממן את אותה קלטת (עמ' 137-138 ש- 1-8 145-151 לפורת'). לטענותו, אותו גורם לא ידוע, פשוט הגיע אליו ולכך את הקלטת (עמ' 146 ש- 1-8 לפורת'). בנוסף, מסר טובול מספר גרסאות לגבי מועד לקבלת הקלטת ממנה: תחילה, כשבועת עם לפורת'). בנוסף, מסר טובול מספר גרסאות לגבי מועד לקבלת הקלטת ממנה: תחילה, כשבועת עם דבריו במשטרה לפיהם הקלטת עדיין בידו בעת מתן ההודהה, טען שבעת חקירות המשטרה הקלטת כבר לא הייתה בידו (עמ' 138 ש- 10-13 לפורת'); בהמשך, טען כי אינו יודע מתי נלקחה הקלטת ממנה (עמ' 148 ש- 20-21, עמ' 150 ש- 9-10 לפורת'); לבסוף, חזר וטען כי בעת מסירת ההודהה במשטרה - הקלטת עדיין הייתה בידו (עמ' 148 ש- 29-31, עמ' 151 ש- 19-21 לפורת'). טובול אף מסר הסבר בעיתוי, ולפיו מי שלקח ממן את הקלטת כלל לא הזדהה בפניו, וכי אין כל צורך בכך (עמ' 150 ש- 15-25 לפורת'). השטור דהן, אשר גבה את עדותו של טובול, בה ציין את דבר קיומה של הקלטת המתעדת את האירוע, לא מסר כל הסבר מינו את הדעת לכך שאוთה קלטת לא נתפסה על ידי המשטרה, וכן לא העיד לגבי ביצוע פעולות לשם תפיסתה (עמ' 213-210 לפורת').

סימני השאלה המתעוררים בסוגיות הקלטת המתעדת את האירוע, מתחזקים לאור סתרה הקיימת בין גרסתו של טובול לעדותו של אל"מ פוקס, אשר לטעות האירוע: טובול ציין בעדותו במשטרה כי הקליט את האירוע חלק מתפקידו כנציג דובר צה"ל (נ/4 ש- 14), והבהיר זאת אף בעת עדותו בבית המשפט, כי מצלמת הידועה הייתה חלק מצידו הצמוד (עמ' 133 ש- 12-23 לפורת'). לעומתו, אל"מ פוקס טען בבית המשפט, כי מצלמת הידועה אותה נשא טובול הייתה חלק מתחביב שלו ולא חלק מתפקידו הצבאי (עמ' 253 ש- 8-16 לפורת'). עוד העיד כי אינו זוכר שטובול צילם את האירוע, גם אם אינו מופתע בכך הדבר (עמ' 254 ש- 7-8 לפורת').

העלמותה המסתורית של הkalta, חוסר בפעולות חקירה לשם תפיסתה וכן הסתירה בין עדויות טובל לאל"ם פוקס לגבי התיעוד חלק מהמליה הצבאית של טובל, מחזקים את הספק לגבי זההו הנאשם כאשר פנה אל אל"ם פוקס. לפחות, מדובר בספק ממשי אותו יש לזקוף לזכותו של הנאשם.

התנצלות הנאשם בפני אל"ם פוקס ומשפחתו

15. כפי שעה במהלך עדות הנאשם בבית המשפט, לאחר האירוע הביע התנצלות על דבריו. הנאשם הסביר בהרבה את הרקע להנצלות, החל מבושא אישיות שלו לגבי סגנון דבריו, דרך פנית חבריו אליו, מקום עבודתו, ועד לפניה אליו מצד אחיו של אל"ם פוקס (עמ' 338 ש-18-12, 342-343 לפרט). דברי הנאשם בראיון נאמרו, כאמור לעיל, מיד בתגובה לשאלת "מה אמרת עכשו למח"ט חברון". مكان, ניתן לשער את הדברים הקשים שנאמרו על ידי הנאשם בראיון, ככאלה שכונו אל מח"ט חברון, גם אם לא הוכח מעבר לספק סביר שכרי היו הדברים. הסברו של הנאשם לגבי המנייעים שהביאו אותו להנצל, הגיוני ומקובל. אין בעצם ההנצלות, בנסיבות כוללות אלה, כדי לחזק את המסקנה שהנאשם אמר את המיחס לו לאל"ם פוקס, זאת בשונה מהדברים שאכן אמר בראיון ומתייחסים למח"ט חברון, בمعنى שאלה שנשאל.

סיכום ומסקנות - אישום שני

16. עדויותיהם של אל"ם פוקס וטובל, מבוססות את הטיעון כי אדם כלשהו אכן פנה אל אל"ם פוקס ב芝ית האירוע והטיח בו מילים קשות, כמפורט בעובדות כתוב האישום. ראיות אלה מחזקות את דבריו של הנאשם בראיון, בתגובה לשאלת מה אמר למח"ט חברון, ומקימות תשתית ראייתית מסויימת לפיה הנאשם הוא ש אמר לאל"ם פוקס דברים אלה.

יחד עם זאת, ראיות שונות שפורטו לעיל בהרבה, מותירות ספק סביר בדבר זהות אמר הדברים למח"ט: ניתן לתת משקל נמוך ביותר לזההו הנאשם על ידי אל"ם פוקס וטובל; נסיבות ביצוע הראיון עם הנאשם, סערת הרגשות בה נמצא, וחוסר היכרות מוקדמת בין הנאשם לאל"ם פוקס, מותירות ספק לגבי המשקל שניתן לתת לתגובתו המיידית לשאלת שנשאל, כمبرשת את זהות האדם אליו פנה; הדברים אותם ציטט הנאשם בראיון, אינם עוניים באופן מדויק על הדברים המיחסים לו על ידי אל"ם פוקס, וכן אינם דברים יוצאי דופן בעלי מובהקות ייחודית; כמוות האזרחים שנמצאו במקומות, אופי ההתרחשות ותגובהם נסערות של המפונים בכך, מחזקים את הספק הסביר כי אכן אדם אחר הוא שדיםר אל אל"ם פוקס.

בנוסף למשקלן המצטבר של הראיות שהוצעו, אשר אין בו די על מנת להסיר את הספק הסביר, חוסר של ראיות אחרות, שפורט אף הוא לעיל, מחזק את אותו ספק:

לא הציג כל הסבר מנich את הדעת, מדוע לא בוצעה פעולה חקירה מיידית לשם תפיסת הkalta המתעדת את האירוע, שהיתה בידי טובל לפי עדותו; לא נגבהה עדות מכתבת TNET, אשר ניתן להסיק משאלתה בראיון כי

היתה עדה לאירוע, וכן ניתן היה לברר איתה מדוע טעונה שהנאשם פנה אל "מח"ט חברון"; לא נגבתה הودעה מכךין הקשר, אשר לפי עדות אל"מ פוקס היה עד לדברים. לכל הפתוח, ההחלטה הייתה בידי טובול וכן עדותה החשובה של כתבת NETY, הן ראיות שיש בהן פוטנציאל ושור ומשמעות להביא לידי הרשות הנאשם או לידי זיכוי, והיה על המשטרה לדאוג להציגן בבית המשפט. הדברים מוצאים משנה תוקף, כאשר כבר בשלב הראשון של חקירת הנאשם עלה טיעונו, שדבריו כלל לא נאמרו לאל"מ פוקס אלא לקצין אחר (ת/6).

לפיכך, אני קובע כי קיימ ספק סביר לגבי המיחס לנאשם באישום זה.

לנוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם בשני האישומים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ג אב תשע"ז, 15 אוגוסט 2017, במעמד הצדדים.